

Розкажи про Україну!

Ганна Черінь

Нині мав мій любий тато
Вільного часу багато
(Мама десь пішла в гостину).
— Йди до мене у кімнату
Й розкажи про Україну
Все, що знаєш, любий тату,
Бо ні з мамою, ні з татом
Я ніколи не була там.
— Говорить про Україну
Можна місяць безупину,
Можна й більше... Все, Людмилу.
В Україні серцю миле.
Там в степах шовкові трави,
Там тополі величаві.
Ріки там такі співучі!
Горді гори, гострі кручі.
— Як там тепло? Як в Техасі?
Як в Флориді? Арканзасі?

— Ні, там є також і зими,
Ще й з морозами міцними,
Та зате, як літо прийде —
Щедре сонце прийде з ним.
Є і в нас своя Флорида —
Чорноморський теплий Крим,
Де ростуть розкішні пальми...
— Там були мамуся й тато?
— Не були ще там, на жаль, ми
Грошей так не мав багато...

— А будинки України
З чого роблять? З цегли? З глини?

— Різні є. В модернім місті.
В електричному намисті,
Є високі кам'яниці
Із бетону або з криці.

А по селах, вздовж долини,
Там хатки будують з глини.

Сад густий — ледь видно хату...
— В тих садках травичка, тату?
— Єй зелені моріжки.
І з пісочку доріжки...

— По траві ходити вільно?

— Можна, як вважати пильно,
Щоб не стати де на квітку,
Що така пахуча влітку.

— Чи велика Україна?
Чи гориста, чи рівнинна?

— Ось іди,
Поглянь сюди:
Тут із півдня — Чорне море,
Трохи вбік — Карпатські гори.
Ген на захід, аж по Татри
Розкладають лемки ватри.

В горах бойки та гуцули,
На рівнинах — подільняни.
Між озерами — Полісся,
Там, де ліс густий розрісся.

А на сході харків'яни,
І полтавці, і кияни.
А в степах на ярім сонці
Хпіб вирощують херсонці,
Ще й солодкі кавуни
От-такої товщини!

І була в достатку здавна
Україна пишна й славна.
Скрізь краса, багатство, світло,
Все росло, міцніло, квітло!
Ми з землі своєї мали
І вугілля, і руду,
І корисні мінерали,

Фруктів рясно у саду.
Хоч у складі України
Є відмінні племена,
Всі вони — народ єдиний,
Всі вони — сім'я одна.

Кожне має гарну ношу,
Звичаї й пісні хороші.

Та на край такий багатий
Заздрі вороги, мов круки,
Налітали, щоб забрати
Те добро у власні руки.

Ми на півночі з Москвою
Без природної межі.
Наші предки все до бою
Йшли на армії чужі,
Що вривались в землю нашу
Від Полісся до Сивашу.

— А татари, знаю теж,
Воювали з нами, тату!

— О, було від них пожеж!
Все палили — хліб і хату!

Козаки зібрались в Січі,
Що сміялись смерті в вічі.
В Чорне море крізь лимани
Запорізькі отамани
На татар вели до бою
Козаків-героїв!

— А бувало, що татари
Йшли на нас з Москвою в парі?
— Йшли вони із різних боків В
продовж довгих-довгих років.
З заходу ще й поляки
Нам давалися взнаки!
Важко битись на три боки!

Крові пролились потоки...

Ми в нерівному бою
Землю втратили свою,
А тепер кати червоні
Нас тримають у полоні.

— Як же буде, любий тату:
Хтось в твою вселився хату,
І тепер ти вже ніколи
Не побачиш свого поля?

— Ні, дитино дорога:
Всі стають народи вільні.
Прийде ще й на нас черга,
Тільки будьмо духом сильні!

Знай і ти, що землю власну,
Хоч покривджену й нещасну,
Треба над усе любити,
В серці глибоко носити!
Слава йде по світі цілім
Про змагання до свободи.
За свободу словом, ділом
Скрізь змагаються народи.

Правда кривду ще поборе,
Пропаде лихе свавілля —
Й буде нашим Чорне море,
Крим, Карпати і Поділля.